

РЕШЕНИЕ

№ 150

гр. Враца, 28.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА, I-ВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Надя Г. Пеловска-Дилкова

Членове: Мирослав Д. Досов
Калин Тр. Тодоров

при участието на секретаря Галя Цв. Иванова
като разгледа докладваното от Надя Г. Пеловска-Дилкова Въззивно гражданско дело № 20211400500573 по описа за 2021 година

Производството е образувано по въззивна жалба вх.№ 2205/04.11.2021 г. на „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД – гр.Козлодуй, ЕИК ***, против Решение №139/18.10.2021 г., постановено по гр.д.№ 837/2021 г. по описа на Районен съд-Козлодуй, в частите му, с които съдът е уважил предявените от П. Ц. К. от гр.Козлодуй обективно съединени искиове с правно основание чл.344, ал.1, т.1, т.2 и т.3 вр. с чл.225, ал.1 от КТ – за признаване на уволнението му, извършено със Заповед № 64/09.06.2021 г. на изпълнителния директор на дружеството, за незаконно и за отмяна на тази заповед; за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност и за заплащане на обезщетение в размер на 12 905,46 лева поради оставането му без работа за периода от 15.06.2021 г. до 27.09.2021 г., както и за сторените разноски по делото.

В жалбата се поддържа, че атакуваното решение е неправилно, постановено при нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че районният съд неправилно тълкува действащата нормативна уредба, касаеща наблюдението на здравното състояние на работниците и служителите, както и че не е извършил цялостен анализ на събраните доказателства, поради което е достигнал до неправилни и незаконосъобразни

правни изводи.

Във въззивната жалба се прави оплакване, че съставът на РС-Козлодуй неправилно е приел, че не е налице основанието за отвод по чл.22, ал.1, т.6 от ГПК, което поражда съмнения в неговата безпристрастност при разглеждането и решаването на делото, и е повлияло пряко върху законосъобразността на обжалваното решение.

Изложени са много подробни доводи относно това, че не са налице предпоставките за осъществяване на косвен съдебен контрол по чл.17, ал.2 от ГПК. На първо място се твърди, че протокол № 36/16/29.04.2021 г. на СТМ и протокол рег.№ АиК-кт-5/19/05/2021 г. не са индивидуални административни актове, тъй като са издадени от помощен орган на работодателя, във връзка с утвърдения правилник за организацията и дейността на комисията, поради което за тях е неприложима тази процедура. Сочи, че ищецът не представя доказателства за изгодните за него факти от които желае да се ползва, за да се считат за оборени констатациите на Националният център по радиобиология и радиационна защита (НЦРРЗ), послужили за издаване на процесната заповед за прекратяване на трудовото правоотношение. На следващо място се твърди, че дори съдът да е бил задължен да упражни косвен съдебен контрол за валидност на процесното решение на НЦРРЗ, то не са налице основанията за прогласяване на неговата нищожност. В тази връзка се позовава на мотивите на Тълкувателно решение № 5 от 20.07.2010 г. на ВАС по т. д. № 2/2010 г. Твърди се, че не са налице предпоставките на чл.17, ал.2, изр.2 от ГПК за произнасяне по законосъобразността на административния акт, доколкото ищецът е участвал в административното производство, видно от подадената от него жалба срещу заключението за непригодност на НЦРРЗ.

Развиват се подробни съображения, че районният съд неправилно и незаконосъобразно е приел, че решението на комисията за медицинска пригодност на НЦРРЗ е нищожно, като издадено от некомпетентен орган, въпреки че нито НЦРРЗ като актосъставител е участвал по делото, нито съдът е направил анализ на нормативните актове, от които произтича неговата компетентност. Твърди се, че съдът превратно е тълкувал доводите на ищеца, като е приел, че е заявена нищожност поради липса на компетентност на заключение на НЦРРЗ, протокол на комисията по трудоустрояване и протокол № 36/16/29.04.2021 г. на лекарска комисия при СТМ. Твърди се, че основанията за нищожност на решението на НЦРРЗ са изведени от съда в

пълно противоречие с твърдения на ищеца, поради което и процедурата по чл.17, ал.2 от ГПК не може да бъде приложена. Ищецът не е ангажирал никакви доказателства относно медицинската му пригодност за работа в среда с йонизиращи лъчения (СЙЛ), което попада в неговата доказателствена тежест, но въпреки това съдът е приел, че е налице нищожност на решението на комисията към НЦРРЗ от 13.05.2021 г.

Посочва се, че Наредба № 11/22.10.2018 г. за здравни норми и изисквания при работа в среда с йонизиращи лъчения регламентира задължителното медицинско наблюдение на работещите в СЙЛ, което приключва с експертно заключение по образец, издадено от лекар по чл.6, ал.2 от Наредбата. По силата на чл.11, ал.2, т.4 и Приложение № 4 към чл.11, ал.5 от Наредба № 3/25.01.2008 г. за условията и реда за осъществяване дейността на службите по трудова медицина, СТМ издава заключение за пригодността на работещия да изпълнява даден вид работа. Съгласно т.2 от Правилника за организацията и дейността на СТМ, организационната му структура е съобразена със спецификата на работа и изискванията на Наредба № 11/22.10.2018 г. за здравни норми и изисквания при работа в СЙЛ, като са предвидени периодични профилактични прегледи и функционират съответните специализирани кабинети. От представените от Районна колегия на БЛС – гр.Враца документи се установява, че д-р Л. Й. и д-р Б. Х. имат придобити специалности и са надлежно вписани в регистъра, поради което са компетентни да се произнасят по здравословното състояние на работниците и служителите в „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД. Излагат се подробни доводи, че решението на комисията за медицинска пригодност, от което е настъпила обективната невъзможност на К. да изпълнява задълженията си, е издадено на основание заключение на компетентния орган по чл.64, ал.4, вр. с чл.64, ал.2, т.2, вр. чл.64, ал.3 от Закона за здравето и чл.5, ал.1 от Наредба № 11/22.10.2018 г. Изразява се несъгласие с изложените мотиви, че не е проведено уредено медицинско наблюдение и че липсва валидно издадено заключение за медицинска пригодност, както и че СТМ няма отношение към последната.

Твърди се, че представените по искане на работодателя документи по несъмнен начин доказват мотивираност на решението на НЦРРЗ, доколкото ищецът, съгласно разпределената му доказателствена тежест не е ангажирал доказателства за производството по чл.17, ал.2 от ГПК. Развиват се

съображения, че ще е налице нищожност на административния акт само тогава, когато неспазването на формата или на съществени елементи от нея е от такъв характер, че да води до липса на волеизявление. Липсата на мотиви в административния акт не води до нищожност, а до унищожаемост, защото мотивите не са волеизявлението в тесен смисъл, а само го обуславят. Посочва се, че съгласно разпоредбата на чл.19, ал.2 от Наредба № 11/22.10.2018 г. работодателят може да бъде информиран само за медицинската пригодност на лицето да работи в СЙЛ.

Жалбоподателят се позовава на решение на ВАС, в което се приема, че административнопроизводствените нарушения са съществени по смисъла на чл.146, т.3 от АПК само тогава, когато поставят под съмнение истинността на фактите, приети от администрацията. В тази връзка нито ищецът, нито съдът в мотивите си е посочил кои административнопроизводствени правила са нарушени, както и как те са повлияли върху съдържанието на процесното решение на НЦПРЗ.

Поддържа се, че са налице предпоставките на чл.328, ал.1, т.12 от КТ – обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор, изразяваща се в медицинска непригодност на П.К. за работа в СЙЛ, съгласно заключение на НЦПРЗ и протокол на комисия по трудоустрояване, поради което със Заповед № 64/09.06.2021 г. на изпълнителния директор трудовото му правоотношение е прекратено. Сочи се, че ищецът е премълчал факта, че работодателят му е предложил друго работно място, идентично с предходното, на същата длъжност „***“, но в Дирекция „Производство“, цех „Топлоснабдяване“, който се намира на територията на гр.Козлодуй, за да не се налага да работи в СЙЛ. Ищецът обаче е отказал да подпише допълнително споразумение № 443/31.05.2021 г., като е заявил, че ще продължи да ползва отпуск по болест. Намира твърдението на К., че работодателят е целял само и единствено той да бъде уволнен на каквото и да е основание, и е сторил това при нарушение на закона, за неоснователно, недоказано и целящо да опетни името на дружеството.

Оспорват се като неоснователни твърденията на П.К., че се смесват двете основания по чл.325, ал.1, т.9 от КТ и по чл.328, ал.1, т.12 от КТ за прекратяване на трудовото му правоотношение. Сочи, че основанието по чл.325, ал.1, т.9 от КТ изисква да е налице невъзможност на работника или служителя да изпълнява възложената му работа поради болест, довела до

трайно намалена работоспособност, или по здравни противопоказания въз основа на заключение на ТЕЛК, каквото в настоящия случай липсва по делото, а и не се твърди да е издадено. В хипотезата на чл.328, ал.1, т.12 от КТ попадат всички случаи, при които работникът или служителят не може да продължи да изпълнява работата поради специфични изисквания за длъжността. В конкретния случай е налице документ, издаден от компетентен орган, с който е наложена забрана за ищеца да работи в среда с йонизиращи лъчения. Тази забрана поставя страните в обективна невъзможност за реално изпълнение на трудовия договор и за работодателя е възникнала законовата възможност едностранно да прекрати трудовия договор с П.К. на основание чл.328, ал.1, т.12 от КТ.

Излагат се доводи, че фирма МЦ „Торакс – д-р А. Б.-ЛЗИП“ ЕООД, посочена на сайта на МЗ, не би могла да извършва контрол върху пригодността на работниците и служителите в „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД, тъй като, съгласно чл.17, ал.4 от Наредба № 11/22.10.2018 г. за здравни норми и изисквания при работа в среда с йонизиращи лъчения, заключение само по документи е неприложимо за работещите в атомни електроцентрали. Регламентирано е задължително медицинско наблюдение по чл.13 и сл. от Наредбата за работещите в СЙЛ, въз основа на което е констатирано, че ищецът страда от заболяване по т.13 от Приложение № 4 към чл.11 от Наредбата. Допълва, че представените документи от НЦРРЗ, БЛС и заключението на д-р Б. не са оспорени от ищеца.

Изтъква, че при неизпълнение на задължението по чл.16, т.5 от Закона за безопасно използване на ядрената енергия до работа да се допускат само лица, които отговарят на специфични здравни изисквания, определени с наредба, издадена от министъра на здравеопазването, е предвидена санкция по чл.143 от ЗБИЯЕ. Сочи, че в НК е предвидена наказателна отговорност по чл.356д за длъжностно лице, което допусне да работи с източници на йонизиращи лъчения лице без необходимата правоспособност, както и по чл.356з от НК за всеки, който наруши правилата за ядрената или радиационната безопасност, като допуска, че може да последва телесна повреда или смърт на другото. При тези си доводи обосновава наличието на обективна невъзможност по смисъла на чл.328, ал.1, т.12 от КТ за реално изпълнение на трудовия договор. Сочи, че хипотезата е обща и в нея попадат всички случаи, при които работникът или служителят не може да продължи

да изпълнява работата поради специфични изисквания за длъжността. В тази насока се излагат и правни съображения, като се извършва и позоваване на практика на ВКС.

Твърди се още, че съдът неправилно е приел за основателни и исковете по чл.344, ал.1, т.2 и т.3 от КТ, като се поддържат доводите от отговора на исковата молба и писмената защита по делото. Искане се отмяна на обжалваното решение и отхвърляне на предявените обективно съединени искове. Претендират се сторените разноски по делото.

С въззивната жалба не се представят доказателства и не се правят доказателствени искания.

В срока за отговор по чл.263, ал.1 от ГПК въззиваемият П. Ц. К. от гр.Козлодуй предявил насрещна въззивна жалба против решението на РС-Козлодуй в частта му, с която предявеният от него иск за обезщетение за оставане без работа, поради уволнението, е бил отхвърлен за сумата над 12 905,45 лева. до размер на 27791,76 лв.

В срока за отговор на насрещната въззивна жалба „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД не е депозирало такъв.

С насрещната въззивна жалба не се представят доказателства и не се правят доказателствени искания.

Настоящият съдебен състав приема, че въззивната жалба и насрещната въззивна жалба са процесуално допустими, тъй като са подадени от страни с право на обжалване, срещу акт от категорията на обжалваемите. Жалбите отговарят на изискванията по чл.260 и чл.261 от ГПК, поради което съгласно чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на обжалваното решение, а по допустимостта – в обжалваните му части, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбите.

Първоинстанционното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено в съответствие с основаниято и петитума на искането за съдебна защита, предявено с исковата молба на ищеца.

За да се произнесе по основателността на жалбите, настоящият съдебен състав обсъди събраните доказателства поотделно и в тяхната пълнота, във връзка с изтъкнатите от страните доводи, при което приема за установено от фактическа страна следното:

Районен съд-Козлодуй е бил сезиран с предявени обективно съединени

искове по чл.344, ал.1, т.1-3 от КТ от П. Ц. К. от гр.Козлодуй против „АЕЦ Козлодуй“ЕАД-гр.Козлодуй, за признаване на уволнението за незаконно и отмяната на заповед №64/09.06.2021г., с която трудовото му правоотношение е прекратено, за възстановяването му на заеманата преди уволнението длъжност и за заплащане на обезщетение за времето, през което е останал без работа, поради уволнението-периода 15.06.2021г.-15.12.2021г., в размер на 36 000 лв.

В исковата молба се твърди, че ищецът работел по трудов договор при ответника на длъжност „***“ в Дирекция“Производство“, ЕП-2, Направление „Ремонт“, отдел „Изпълнение на ремонта“, Цех „Оборудване I-ви контур“, сектор „Оборудване 1-ви контур“, Група „Въртящи механизми“, Бригада „Главни ГЦП“, като трудовото му правоотношение било прекратен с процесната заповед №64/09.06.2021г., считано от 15.06.2021г., на осн.чл.328, ал.1, т.12 от КТ, поради обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор, изразяваща се в медицинска непригодност за работа в СЙЛ, съгласно заключение на НЦРЗ и Протокол на комисията по трудоустрояването.

Ищецът поддържа, че в така издадената заповед за прекратяване на трудовия договор се смесват две основания по КТ, които не му позволяват да издири волята на работодателя за действителното основание за прекратяването. Посочва се, че в Протокол №36/16/29.04.2021г.на комисия при Служба по трудова медицина на „АЕЦ Козлодуй“ЕАД е дадено заключение ищецът да не се допуска до среда с йонизиращо лъчение и предписание да бъде преместен при други условия на труд без СЙЛ и без психоемоционално напрежение, но вместо да бъде преместен на друга работа, трудовото правоотношение на ищеца било прекратено. Ищецът поддържа, че не е в обективна невъзможност да изпълнява възложената му работа, а протоколът на комисията по трудоустрояването и заключението на НЦРРЗ са порочни индивидуални административни актове, които следва да бъдат обявени за такива по реда на чл.17, ал.2 от ГПК. Поддържа също, че Протокол №36/16/29.04.2021г.на комисия при Служба по трудова медицина на „АЕЦ Козлодуй“ЕАД е нищожен, тъй като при издаването му не са спазени разпоредбите на чл.2 и чл.5, ал.2 от Наредба №11/2018г.на МЗ.

В срока по чл.131 от ГПК „АЕЦ Козлодуй“ЕАД е подало писмен отговор, с който предявените искове се оспорват като неоснователни. Твърди

се, че съгласно длъжностната характеристика на ищеца изискване за заемане на длъжността „***“ е да няма противопоказания за работа в среда с йонизиращи лъчения, съгласно Наредба №11 на МЗ за здравни норми и изисквания за работа в СЙЛ. Излагат се доводи, че изискванията на Наредбата, на чл.71, ал.1, т.3 от Правилника за вътрешния трудов ред в „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД и на Наредба №3/25.01.2008г. за условията и реда за осъществяване дейността на службите по трудова медицина, са спазени, тъй като лекарска комисия към службата по трудова медицина с протокол №36/29.04.2021г. е извела ищеца от средата с йонизиращи лъчения и е предписала преместването му на друга работа, а съгласно изискванията на Наредба №11 протоколът, заедно със съответната здравна информация за ищеца, са изпратени по компетентност на НЦРРЗ за произнасяне по здравната пригодност на ищеца да изпълнява заеманата длъжност. Съответно, с решение от 13.05.2021г. комисията по медицинска пригодност към НЦРРЗ е взела решение, че ищецът не е пригоден за работа в среда с йонизиращи лъчения, съгласно т.13 от Приложение №4 към чл.11 от Наредба №11/2018г.

Ответникът поддържа също, че при това решение на комисията при НЦРРЗ, комисията по трудоустройство е предложила ищецът да бъде преместен на същата длъжност „***“, но в Дирекция „Производство“, управление „Общостанционни дейности“, цех „Топлоснабдяване“, сектор „Ремонт“, но той е отказал да подпише допълнителното споразумение за преназначаване и отказът е удостоверен от трима свидетели.

Ответникът оспорва възможността за осъществяване на инцидентен контрол за законосъобразност по чл.17, ал.2 от ГПК, мотивирайки се с това, че ищецът е участвал в административното производство по издаване и обжалване на заключението на НЦРРЗ, и се е възползвал от правото да го обжалва. По отношение на решението на Комисията по трудоустройство се посочва, че това решение няма белезите на административен акт и косвен контрол за неговата законосъобразност не може да бъде осъществяван.

С оглед така постъпилите искова молба и отговор, в първоинстанционното производство са събрани писмени и гласни доказателства. Въз основа на така събраните доказателства предявените искове са били уважени, като е прието, че решението на комисията по медицинска пригодност към НЦРРЗ е нищожно, а службата по трудова медицина и комисията по трудоустройство нямат компетентност да се

произнасят относно медицинската пригодност на ищеца за работа в среда с йонизиращи лъчения.

За да се произнесе по основателността на жалбата, въззивният съд обсъди събраните в първоинстанционното производство доказателства поотделно и в тяхната пълнота, при което приема следното от фактическа страна:

Между страните не се спори, а това се установява и от представените по делото трудов договор №74/03.12.1999г. от 09.03.2017г. и допълнителни споразумения към него, че ищецът е работил при ответника по безсрочен трудов договор на длъжност „***“ в Дирекция Производство" ЕП-2, Направление „Ремонт", Отдел „Изпълнение на ремонта", Цех „Оборудване I-ви контур", сектор „Оборудване 1-ви контур", Група „Въртящи механизми", Бригада „Главни ГЦП". Не се спори също, а това е видно и от представената по делото длъжността характеристика за тази длъжност, че едно от изискванията за нейното заемане е работникът да няма медицински противопоказания за работа в среда с йонизиращи лъчения, съгласно списък на медицинските противопоказания за работа в такава среда към Наредба №11 на МЗ за здравни норми и изисквания при работа в СЙЛ.

Трудовият договор бил прекратен с процесната заповед №64/09.06.2021г. на основание чл.328, ал.1, т.12 от КТ, поради обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор, изразяваща се в медицинска непригодност да работи в среда с йонизиращи лъчения, съгласно заключение от НЦРРЗ и протокол на комисията по трудоустрояване.

Видно от представените с отговора на ответника писмени доказателства, при работодателя е създадена служба по трудова медицина, в състава на която са включени четирима лекари и в основните функции на която са включени наблюдение на здравословното състояние на работещите и анализирането му във връзка с извършваната работа; организиране на специализирани профилактични прегледи и лабораторни изследвания за оценка на здравния статус на работещите и съобразно работата с йонизиращи лъчения; оценка на влиянието на условията на труд върху здравословното състояние на работещите и пригодността им за работа; издаването на заключения за годността на работещия да изпълнява даден вид работа, вкл.в среда с йонизиращи лъчения.

Видно от приложеното по делото копие от личната амбулаторна карта

на ищеца, на база на провежданите периодични медицински прегледи и изследвания, през годините на работата му при ответника двукратно била предписвана забрана на работи в СЙЛ/л.153 и л.157/

Както това се установява от представените карта от профилактичен преглед /л.280/, медицинско направление /л.277/ и лично здравно досие /л.215/, ищецът страда от психиатрично заболяване, диагностицирано с кодове по международния класификатор на болестите /МКБ/ F30.0 и F31.0 и диагноза „Хипомания“, както и от намалено зрение на едното око, класифицирано с код по МКБ H54.5. Психиатричното му заболяване е диагностицирано за първи път през 2013г. От картата за профилактичен преглед се установява също така, че на база извършените прегледи, вкл. от психиатър, участващия в прегледите радиобиолог е заключил, че ищецът е непригоден за работа в СЙЛ по смисъла на т.13 от Приложение №4 към чл.11 от Наредба №11/2018г.на МЗ. По тази причина с протокол №36/16/29.04.2021г. лекарската комисия към Службата по трудова медицина при ответника е дала предложение до работодателя ищецът да не бъде допускан до работа в СЙЛ и да бъде преместен на друга работа, при други условия на труд-без СЙЛ и без психоемоционално напрежение. Ищецът е обжалвал така изготвения протокол пред Комисията за медицинска пригодност към НЦРРЗ, която с решение от 13.05.2021г. е приела, че ищецът е непригоден за работа в СЙЛ по т.13 от Приложение №4 към чл.11 от Наредба №11/2018г.на МЗ. Предвид решението на комисията при НЦРРЗ, с протокол от 18.05.2021г. комисията по трудоустрояване при ответното дружество е взела решение ищецът да бъде преназначен на същата длъжност „***“, но в дирекция „Производство“, управление „Общостанционни съоръжения“, цех „Топлоснабдяване“, сектор „Ремонт“. Съобразно решението на комисията по трудоустрояване от работодателя било изготвено допълнително споразумение за преназначението /л.29/, което ищецът отказал да подпише и отказът бил оформен с подписите на трима свидетели-св.С. О., св.Й. Т. и св.Б. Б.. Разпитани от първоинстанционния съд в с.-з. на 15.09.2021г. свидетелите потвърждават потвърждават отказа на ищеца да подпише споразумението за преназначаване.

При така установеното от фактическа страна, въззивният съдебен състав намира, че обжалваното решение на РС-Козлодуй се явява неправилно, като постановено в нарушение на материалния закон и съображенията за това

са следните:

Съгласно разпоредбата на чл.328, ал.1, т.12 от КТ, работодателят може да прекрати трудовия договор, като отправи писмено предизвестие до работника или служителя в сроковете по чл. 326, ал. 2, при обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор. Обективната невъзможност може да се проявява както при работодателя, така и при работника и да се дължи на различни причини, в това число и медицински, при което проявата на тези причини и то след сключване на трудовия договор, прави изпълнението му невъзможно.

В разглеждания случай едно от специфичните изисквания за длъжността на ищеца е той да няма медицински противопоказания за работа в среда с йонизиращи лъчения, съгласно списък на медицинските противопоказания за работа в такава среда към Наредба №11 на МЗ за здравни норми и изисквания при работа в СЙЛ. При така формулираното в длъжностната характеристика специфично изискване то очевидно е, че пречка за заемане на длъжността са противопоказанията, към които препраща чл.11 от Наредба №11/22.10.2018г.на МЗ, а именно изброените в Приложение №4 към чл.11 заболявания, сред които са психичните по т.13. Следователно невъзможността да се изпълнява трудовия договор е свързана с обективното наличие на някое от тези заболявания. Страните не спорят, а и няма доказателства за противното, че към датата на сключване на трудовия договор ищецът е отговарял на специфичните изисквания за заемане на длъжността, тъй като не е страдал от някое от заболяванията по Приложение №4 към чл.11. Проявата на заболяването е настъпила след сключване на трудовия договор- през 2013г., като в изпълнение на задълженията си по Закона за здравословни и безопасни условия на труд работодателят е извършвал наблюдение на условията на труд и здравето на работниците и служителите си, посредством създадената от него Служба по трудова медицина. При отчитане спецификата на дейността на ответното дружество, в състава на лекарската комисия при службата е включен и лекар-радиобиолог.

Въззивният съдебен състав намира, че дейността на службата по трудова медицина към ответника-жалбоподател и конкретно изготвения от лекарската комисия към нея протокол №36/16/29.04.2021г. отговарят на нормативно признатите й функции и правомощия по Наредба №3/25.01.2008г.за условията и реда за осъществяване дейността на службите

по трудова медицина, като самият протокол намира нормативното си основание в разпоредбата на чл.11, ал.2, т.4 от Наредба №3. Този протокол няма характер на административен акт и не е нищожен на поддържаните от ищеца основания. В случая протоколът е издаден именно на посоченото основание по чл.11, ал.2, т.4 от Наредба №3, като службата по трудова медицина е действала в рамките на признатата ѝ компетентност да извършва наблюдение и анализ на здравословното състояние на работещите и да изготвя заключение за пригодността на работещия да изпълнява даден вид работа. Фактът, че по силата на Наредба №11/2018г. на МЗ функции по наблюдение на работещите в СЙЛ са придадени и на лекари от НЦРРЗ, нито ограничава, нито дерогира функциите и правомощията на службите по трудова медицина, а само допълнително гарантира извършване на медицинско наблюдение на лицата, които работят в среда с йонизиращо лъчение. Въззивният съд намира също така, че няма никаква пречка, с оглед установеното заболяване на ищеца, съставляващо медицинско противопоказание по смисъла на Приложение №4 към чл.11 от Наредба №11/2018г., отражението на йонизиращото лъчение върху здравето му да бъде установено и от службата по трудова медицина, както и да се даде предписание за извеждането му от работа в СЙЛ и неговото трудоустрояване. Тези предписания се дават на базата на медицински прегледи, изследвания и наблюдение и то при участието на специалист радиобиолог, поради което следва да се приеме, че посредством тях се явява установена обективна невъзможност на ищеца за изпълнение на трудовия договор. В този смисъл въззивният съд се позовава и на решение №155/23.06.2015г. на ВКС, III г.о. по гр.дело №5924/2014г.

По тези съображения направените от районния съд изводи, че лекарската комисия към службата по трудова медицина при работодателя не е компетентна да се произнася по медицинската пригодност на ищеца да работи в среда с йонизирани лъчения, не могат да бъдат споделени и се явяват в нарушение на материалния закон.

Въззивният съд намира, че в случая изводите на службата по трудова медицина при ответното дружество за медицинска непригодност на ищеца, следва да се приемат за потвърдени от НЦРРЗ с решението му от 13.05.2021г., което не може да се приеме за нищожно по следните съображения:

Съгласно решение №77/18.02.2021г.на ВКС по гр.дело №4436/2019г., I

г.о., за нищожни се приемат административните актове, които са издадени от некомпетентен административен орган, в нарушение на предписаната от закона форма или при липса на законово основание за издаването им, като по отношение на други пороци, за всеки конкретен случай следва да се преценява дали допуснатите нарушения при издаването му правят административният акт непримирим с действащото законодателство и съществуването му в правния мир е недопустимо.

В случая Комисията за медицинска пригодност към НЦРРЗ е компетентен административен орган по чл.7 от Наредба №11/22.10.2018г. за здравни норми и изисквания при работа в СЙЛ, доколкото решението ѝ има обвързващо действие по въпроса медицински пригодно или не е даден работник или служител да работи в СЙЛ. В този смисъл решението се явява издадено и в предписаната от закона форма-писмено решение и при наличие на основание за издаването му-постъпила от ищеца жалба против заключението по протокол №36/16/29.04.2021г. на лекарската комисия към СТМ при ответното дружество.

Макар да няма спор, че по силата на Наредба №11/22.10.2018г. медицинското наблюдение над работещите в среда на йонизиращи лъчения трябва да се извършва от лекари от НЦРРЗ със специалност "Радиобиология" или "Радиационна хигиена", и че заключението за пригодност, което подлежи на обжалване пред Комисията, се издава от тези лекари, то от друга страна предвидената в Наредба №11 процедура по наблюдение не се различава по нищо от процедурата за наблюдение, уредена с Наредба №3. Както вече бе посочено, в конкретния случай наблюдението върху здравословното състояние на ищеца е извършено от специалисти при службата по трудова медицина, сред които е и лекар-радиобиолог и това наблюдение е основано на прегледи и изследвания, които са съобразени с това, че ищецът работи в СЙЛ. По тази причина и сезирана с жалбата на ищеца, Комисията при НЦРРЗ по същество се е произнесла по заключение за медицинска непригодност, дадено с участието на радиобиолог и основано на медицинско наблюдение, съставляващи предпоставки за произнасяне и по смисъла на Наредба №3/2018г. По тази причина и доколкото единствената разлика се явява в това, че радиобиологът не е лекар от НЦРРЗ, решението на Комисията не се явява непримиримо с действащото законодателство и съществуването му в правния мир не е недопустимо, което прави решението

валидно. Що се отнася до законосъобразността на решението като административен акт, косвен съдебен контрол по чл.17, ал.2 от ГПК за това не може да се осъществи, тъй като ищецът е участвал в процедурата по издаването на това решение. Следва да се посочи, че посоченото решение на Комисията при НЦРРЗ само потвърждава иначе установените от СТМ обективни факти, че ищецът страда от психично заболяване, което съставлява абсолютно медицинско противопоказание за работа в СЙЛ и прави изпълнението на трудовия му договор невъзможно. Обективната невъзможност по чл.328, ал.1, т.12 от КТ не се свързва с изискване за нейното установяване със специален и конкретен акт на някакъв орган, поради което когато тази невъзможност е свързана със здравословното състояние на работника или служителя, е достатъчно само да се установи, че е налице медицинска пречка, независимо дали тя е констатирана от ТЕЛК, НЦРРЗ, лекарска комисия към СТМ или от конкретен специалист.

Тези съображения дават основание на въззивния съд да приеме, че в разглеждания случай е налице основанието за прекратяване на трудовия договор на ищеца по чл.328, ал.1, т.12 от ГПК и извършеното уволнение е законосъобразно. В нарушение на материалния закон районният съд е достигнал до противоположни правни изводи, които обуславят неправилност на обжалваното решение и необходимост от неговата отмяна и постановяване на друго решение, с което предявените иски бѣдат отхвърлени.

При този изход на делото и на основание чл.78, ал.3 от ГПК ищецът П.К. следва да бѣде осѣден да заплати на ответника деловодни разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на по 100 лв.за всяка от двете съдебни инстанции.

Водим от горното, Врачанският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло решение №139/18.10.2021 г. на Районен съд-Козлодуй, постановено по гр.д.№ 837/2021г. И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни предявените от П. Ц. К. от гр.Козлодуй, с ЕГН ***** против „АЕЦ Козлодуй“ЕАД-гр.Козлодуй,

ЕИК *** обективно съединени искиове с правно основание чл.344, ал.1, т.1, т.2 и т.3 вр. с чл.225, ал.1 от КТ – за признаване на уволнението за незаконно и за отмяната на Заповед № 64/09.06.2021 г. на изпълнителния директор на дружеството, за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност и за заплащане на обезщетение за времето, през което е останал без работа, поради уволнението, в размер на 36000 лв.

ОСЪЖДА П. Ц. К. от гр.Козлодуй, с ЕГН ***** да заплати на „АЕЦ Козлодуй“ЕАД-гр.Козлодуй, ЕИК *** деловодни разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.за производството пред районния съд, както и в размер на 100 лв.за производството пред въззивната инстанция.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____